

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Š., proti žalovaným 1/ O. N., 2/ V. N., oboch zastúpených JUDr. I. Š., o zaplataenie 38 102 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 6 Ro 28/2005, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 26. októbra 2010, sp.zn. 12 Co 43/2010, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26. októbra 2010, sp.zn. 12 Co 43/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 16. júla 2010, č.k. 6 Ro 28/2005-61 odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22, podaný žalovanými 1/, 2/ dňa 31. marca 2010, v znení podaní zo dňa 15. apríla 2010 a dňa 28. júna 2010 ako oneskorene podaný odmietol. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenie § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p. a vzhľadom na skutočnosť, že podanie doručené súdu dňa 24. marca 2005, v ktorom žalovaní 1/, 2/ výslovne uvádzajú, že podávajú odvolanie proti výroku o trovách konania, považoval aj pri posúdení obsahu tohto podania v zmysle 41 ods. 2 O.s.p. za odvolanie voči trovám konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že platobný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22 bol žalovaným 1/, 2/ doručený dňa 9. marca 2005, pričom posledným dňom na podanie odporu bol deň 29. marec 2005. Prvostupňový ani odvolací súd nepovažovali predmetné podanie z 24. marca 2005 za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p., pričom ani žalovaní 1/, 2/ až do 31. marca 2010 nenamietali právne posúdenie tohto podania a ani v konaní nevyužili všetky riadne opravné prostriedky. Súd poukázal na ustanovenie § 172 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého sa odpor proti

platobnému rozkazu musí odôvodniť, pričom ustanovenie § 43 sa nepoužije. Pokiaľ išlo o podania doručené súdu dňa 31. marca 2010, v ktorých žalovaní 1/, 2/ čestne prehlásili, že odvolanie podané dňa 23. mája 2005 voči trovám konania č.k. 6 Ro 28/2005 v rámci svojich znalostí chápali ako odvolanie, odpor voči celému platobnému rozkazu, prvostupňový súd uviedol, že v zmysle § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná, preto je nepodstatné, ako žalovaní 1/, 2/ chápali podanie v rámci svojich znalostí. Platobný rozkaz Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005, č.k. 6 Ro 28/2005-22 nadobudol právoplatnosť dňa 30. marca 2005, pričom o výroku o trovách konania bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 11. septembra 2006, č.k. 6 Ro 28/2005-42 a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. októbra 2006. Poukázal tiež na skutočnosť, že v predmetnom podaní doručenom súdu dňa 24. marca 2005 žalovaní 1/, 2/ nespochybnili konkrétnu výšku uplatneného nároku, len poukázali na zlú ekonomickú situáciu a takýto dôvod nie je z hľadiska odôvodnenia odporu takým dôvodom, pre ktorý by sa odpor podaný proti platobnému rozkazu považoval za odôvodnený. Teda aj v prípade, ak by bol súd predmetné podanie považoval za odpor včasne podaný, takýto odpor by odmietol ako podaný bez odôvodnenia.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/, 2/ uznesením z 26. októbra 2010, sp.zn. 12 Co 43/2010 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Mal za to, že podania žalovaných 1/, 2/ z 31. marca 2010, označené ako čestné prehlásenie, že ich odvolanie z 23. mája 2005 proti platobnému rozkazu je potrebné chápať ako odpor proti platobnému rozkazu, či návrh na vytýčenie pojednávania z 13. apríla 2010, že platobný rozkaz bol napadnutý žalovanými, je možné chápať ako podania, ktoré už nemôžu zmeniť pôvodné rozhodnutie prvostupňového súdu, ani právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz. Ďalšie doplnenie odporu z 24. júna 2010 nie je možné vykladať ako podanie odporu. Preto je podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné rozhodnutie súdu prvého stupňa zo 16. júla 2010, č.k. 6 Ro 28/2005-61, že ho odmieta ako neskoré podanie odporu z 31. marca 2010 v znení podaní z 15. apríla 2010 a 28. júna 2010. Podanie z 31. marca 2010 má charakter čestného prehlásenia, podanie z 13. apríla 2010 je návrhom na vytýčenie pojednávania a podanie z 24. júna 2010 je len doplnením dôvodov odporu, na čo už pre uplynutie lehoty nie je možné prihliadať. Uviedol, že ak bol platobný rozkaz doručený žalovaným 1/, 2/ dňa 9. marca 2005 a žalovaní 1/, 2/ podali odvolanie len proti výroku o trovách konania a o tom rozhodoval

prvostupňový súd uznesením pod č.k. 6 Ro 28/2005-42 a toto rozhodnutie nenapadli ešte v roku 2006, že ich odvolanie má byť odporom, tak po troch rokoch je možné podania ako čestné prehlásenia a návrhy na doplnenie dôvodov odporu, či požiadavka na vytýčenie termínu pojednávania, považovať len za účelovú snahu oddialiť vykonateľnosť právoplatného platobného rozkazu. Žalovaní 1/, 2/ sa domáhali preskúmania vydaného platobného rozkazu len v časti trov konania, o čom rozhodoval súd prvého stupňa ešte v roku 2006. Platobný rozkaz je právoplatný a rozhodovanie o ďalších dôvodoch a námietkach proti právoplatnému platobnému rozkazu je nadbytočné. Z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil, nakoľko nebola potreba rozhodovať o tzv. odporoch proti platobnému rozkazu.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/, 2/, ktorí navrhli uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom im bola odňatá možnosť konať pred súdom a došlo k porušeniu európskeho spotrebiteľského práva. Namietali nesprávne právne posúdenie ustanovení § 172 ods. 1, § 174 ods. 2, 3 písm. a/, § 41 ods. 2 O.s.p. Nesúhlasili s názorom odvolacieho súdu, že odporom je len podanie, ktorým je spochybnená konkrétna výška uplatneného nároku. Za nesprávny považovali tiež jeho názor, že pri právoplatnom platobnom rozkaze je už „nadbytočné“ zaoberať sa ďalšími podaniami. Mali za to, že odvolací súd neposúdil ich podanie podľa jeho obsahu, čím porušil právo účastníka na prejednanie veci na pojednávaní, ako aj ich právo na rozhodnutie o ich neskorších podaniach po podaní odporu. Poukázali na skutočnosť, že podanie z 24. marca 2005 bolo odporom proti povinnosti plniť do 15 dní. V dôvodoch dovolania rozoberali skutkový a právny stav veci.

Žalobca sa nestotožnil s tvrdením žalovaných 1/, 2/ uvedeným v dovolaní, ktoré sa týka nekalého postupu žalobcu voči žalovaným 1/, 2/, ani s ich argumentáciou týkajúcou sa posúdenia podania zo dňa 24. marca 2005. Dovolanie žalovaných 1/, 2/ navrhol podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v plnom rozsahu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236

a nasl. O.s.p.), pretože dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súdu rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach upravujúcich prípustnosť dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným v tejto procesnej forme (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bolo zrušené uznesenie súdu prvého stupňa), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne

obsadeným súdom). Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Z obsahu dovolania žalovaných je zrejmé, že prípustnosť dovolania vyvodzujú z toho, že odvolací súd napadnutým uznesením vec po právnej stránke nesprávne posúdil podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p., ktoré na daný skutkový stav nedopadá a ho naň nesprávne aplikoval a tým vo veci nesprávne rozhodol.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.).

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznával.

Podľa § 172 ods. 1 O.s.p. súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

Podľa § 174 ods. 3 písm. a/ O.s.p. súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný oneskorene.

Podľa § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Citované zákonné ustanovenie zakotvuje jeden z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 221 ods.1 O.s.p., pre ktoré môže odvolací súd zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa. Zo znenia § 221 ods. 1 písm. i/ O.s.p. vyplýva, že ide o procesné rozhodnutia, ktoré súd vydal bez návrhu, a na vydanie ktorých neboli splnené zákonné podmienky, resp. neexistovali dôvody na ich vydanie alebo dôvody existujúce v čase vydania napadnutého rozhodnutia dodatočne odpadli. Z uvedeného vyplýva, že aplikácia citovaného zákonného ustanovenia prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o nemeritórne rozhodnutia vydané bez návrhu.

V preskúvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Vranov nad Topľou (súd prvého stupňa) vydal dňa 3. marca 2005 č.k. 6 Ro 28/2005-22 platobný rozkaz, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatili žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 689 863,86 Sk, dlžný úrok vo výške 353 646,14 Sk, zmluvnú pokutu vo výške 10% zo súčtu istiny a dlžného úroku t.j. 104 351 Sk s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, alebo aby v tej istej lehote podali odpor na tomto súde. Proti platobnému rozkazu podali žalovaní v zákonom stanovenej lehote „odvolanie“ proti výroku o trovách konania s tým, že „som bez práce, dokončujem dom, na ktorom nestíham splácať splátky“. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 11. septembra 2006 č.k. 6 Ro 28/2005 potvrdil platobný rozkaz

vydaný Okresným súdom Vranov nad Topľou dňa 3. marca 2005 č.k. 6 Ro 28/2005-22 v časti napadnutej odvolaním, t.j. vo výroku o trovách konania. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10. októbra 2006. Žalovaní 1/ a 2/ podaniami z 31.3.2010 zaslaných do spisu prehlasujú, že ich odvolanie z 23. mája 2005 (správne má byť 24. marca 2005) proti platobnému rozkazu, je potrebné chápať ako odpor voči celému platobnému rozkazu. Dňa 15. apríla 2010 bolo doručené súdu podanie žalovaných, označené ako „návrh na vytýčenie pojednávania“, v ktorom uviedli, že dňa 24. marca 2005 podali odpor proti platobnému rozkazu, ktorý nesprávne označili ako odvolanie, ale podľa ich vôľe to bola vôľa podať odpor. Odpor odôvodnili tým, že žalovaný 1/ je bez práce, dokončovali dom a nestíhali platiť splátky. Nesúhlasili ani s vysokými trovami, v odvolaní mienili dosiahnuť aj splátky, keďže 15 dňová lehota bola pre nich úplne neprijateľná. Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 16. júla 2010 č.k. 6 Ro 28/2005-61 odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 3. marca 2005 č.k. 6 Ro 28/2005-22 podaný žalovanými 1/, 2/ dňa 31. marca 2010, v znení podaní z 15. apríla 2010 a 28. júna 2010 odmietol ako oneskorene podaný. Krajský súd v Prešove (odvolací súd), konajúci o odvolaní žalovaných, uznesením z 26. októbra 2010 sp.zn. 12 Co 43/2010 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Konštatoval, že platobný rozkaz je právoplatný, rozhodovanie o ďalších dôvodoch a námietkach proti právoplatnému rozkazu je nadbytočné, a preto nebola potreba rozhodovať o tzv. odporoch proti platobnému rozkazu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že odvolací súd prejedná vec tak, že je zásadne viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania. Odvolací súd v predmetnej veci tak nepostupoval a vedený nesprávnym právnym názorom rozhodnutie súdu prvého stupňa z hľadiska správnosti jeho záverov, že v danej veci tu nie sú dôvody na rozhodovanie o odpore proti platobnému rozkazu, z hľadiska dôvodov odvolania žalovaných nespreskúmal. V prejednávanej veci však ide o rozhodnutie vo veci samej a pokiaľ nie sú dané dôvody na odmietnutie odvolania v zmysle § 218 ods. 1 O.s.p., odvolací súd musí o odvolaní žalovaných rozhodnúť.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd tým, že bez ďalšieho len zrušil uznesenie súdu prvého stupňa a to bez toho, že by ho preskúmal z aspektu odvolacích dôvodov žalovaných, hoci pre takýto postup neboli zákonné dôvody, odňal žalovaným svojim postupom ako účastníkom konania možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Porušil tak právo žalovaných na súdnu ochranu vyplývajúcu

z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedená procesná vada zakladá podľa uvedeného ustanovenia prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. septembra 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

